

G A Z E T K A

DLA

W S Z Y S T K I C H

Nr 2(184) LUTY 2024

2 lutego (piątek) – **Ofiarowanie Pańskie** (NMP Gromnicznej)
oraz Świątowy Dzień Życia Konsekrowanego
Msze św. o godz. 9⁰⁰, 17⁰⁰, 18⁰⁰ i 20⁰⁰

11 lutego – **NMP z Lourdes, Świątowy Dzień Chorego**
Msza św. z udzieleniem sakramentu namaszczenia chorych o godz. 12⁰⁰

14 lutego – **środa popielcowa**, początek Wielkiego Postu
Msze św. o godz. 9⁰⁰, 17⁰⁰, 18⁰⁰ i 20⁰⁰

PAPIEŻ FRANCISZEK MÓWI DO NAS

*Głoszenie Ewangelii dokonuje się
w mocy Ducha Świętego*

*Cykl katechez poświęconych pasji ewangelizacyjnej,
czyli gorliwości apostołskiej*

Drodzy bracia i siostry,
dzień dobry, witajcie!

W naszym cyklu katechez na temat pasji ewangelizacyjnej wychodzimy dziś od słów Jezusa: *Idźcie i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego* (Mt 28, 19). Idźcie – mówi Zmartwychwstały – nie po to, by indoktrynować czy stwarzać prozelitów, ale by czynić uczniów, to znaczy dać każdemu możliwość zetknięcia się z Jezusem, poznania Go i umiłowania Go dobrowolnie. Idźcie udzielając chrztu: chrzczyć znaczy zanurzać, a zatem zanim wskaże na czynność liturgiczną, wyraża czynność życiową: zanurzyć swoje życie w Ojcu, w Synu, w Duchu Świętym; doświadczać każdego dnia radości z obecności Boga, który jest blisko nas jako Ojciec, jako Brat, jako Duch działający w nas, wręcz w naszym duchu. Przyjąć chrzest to zanurzyć się w Trójcy Świętej.

Odkrywamy to w Dziejach Apostołów, gdzie na każdej stronie widzimy, że protagonistą głoszenia nie jest Piotr, Paweł, Szczepan czy Filip, ale Duch Święty. Również w Dziejach Apostołów opowiedziana jest przełomowa chwila w początkach Kościoła, która może wiele powiedzieć również nam. Wówczas, podobnie jak i dziś, obok chwil pocieszających nie brakowało utrapień, chwil pięknych i niezbyt pięknych, radościom towarzyszyły

troski. Jedną z nich dotyczyła zwłaszcza tego, jak postępować z poganami, którzy przyjmowali wiarę, a nie należeli do narodu żydowskiego. Czy byli, czy też może nie byli zobowiązani do przestrzegania przepisów Prawa Mojżeszowego? Dla tych ludzi nie była to kwestia mało istotna. Utworzyły się zatem dwie grupy, pomiędzy tymi, którzy uważali przestrzeganie Prawa za niezbędne, a tymi, którzy tego nie czynili. Aby rozeznaczyć, Apostołowie zebraли się, na tak zwanym „Soborze Jerozolimskim”, pierwszym w historii. Jak rozwiązać ten dylemat? Można było szukać dobrego kompromisu między tradycją a innowacją: pewne zasady są przestrzegane, inne pomijane. Jednak Apostołowie nie idą za tą ludzką mądrością, żeby poszukiwać „kompromisu dyplomatycznego”, ale dostosowują się do działania Ducha Świętego, który ich uprzedził, zstępując na pogan tak samo jak na nich.

Zatem, usuwając niemal wszelki obowiązek związany z Prawem, przekazują ostateczne decyzje, podjęte – jak piszą – „przez Ducha Świętego i przez nas” (por. Dz 15, 28). Wyszła taka decyzja, Duch Święty wraz z nami – tak zawsze działają apostołowie. Razem, bez podziałów, choć mieli różne wrażliwości i poglądy słuchają Ducha. A On uczy czegoś, co jest aktualne także dzisiaj: każda tradycja religijna jest przydatna, jeśli ułatwia

spotkanie z Jezusem. Możemy powiedzieć, że historyczna decyzja pierwszego Soboru, z której i my korzystamy, była motywowana pewną zasadą, zasadą głoszenia: wszystko w Kościele musi być zgodne z wymogami głoszenia Ewangelii; nie z opiniami konserwatystów czy postępowców, ale z tym, aby Jezus docierał do życia ludzi. Dlatego każdy wybór, każde zastosowanie, każda struktura i tradycja mają być oceniane o tyle, o ile sprzyjają głoszeniu Chrystusa. A gdy w Kościele pojawiają się podziały, na przykład podziały ideologiczne: „Jestem konserwatywny, bo... Jestem postępowy, bo...”. Ale gdzie jest Duch Święty? Zwróćcie uwagę, że Ewangelia nie jest ideą, Ewangelia nie jest ideologią. Ewangelia jest głoszeniem, które dotyka serca i sprawia, że zmienia twoje serce, ale jeśli schronisz się w idei, w ideologii, czy to prawicowej, czy też lewicowej, czy centrowej, to czynisz z Ewangelii partię polityczną, ideologię, klub grupy ludzi. Ewangelia zawsze daje ci tę wolność Ducha, który działa w tobie i prowadzi cię do przodu. I jakże bardzo potrzeba nam dzisiaj, abyśmy uchwycili się wolności Ewangelii i dali się Duchowi poprowadzić naprzód.

W ten sposób Duch Święty zawsze rzuca światło na drogę Kościoła. Jest On bowiem nie tylko światłem serc, lecz także światłem, które ukierunkowu-

je Kościół: przynosi jasność, pomaga rozróżniać, pomaga rozeznawać. Dlatego trzeba go często przywoływać; zrobmy to także dzisiaj. Ponieważ jako Kościół możemy mieć dobrze określone czasy i przestrzenie, dobrze zorganizowane wspólnoty, instytuty i ruchy, ale bez Ducha wszystko pozostaje bez duszy. Organizacja nie działa, nie wystarcza: to Duch Święty daje Kościołowi życie. Kościół, jeśli się do Niego nie modli i nie przyzywa Go, zamyka się w sobie, w jałowych i wyczerpujących debatach, w nużących polaryzacjach, podczas gdy płomień misji gaśnie.

Bardzo smutne jest postrzeganie Kościoła, jakby był jedynie parlamentem. Nie. Kościół jest czymś innym. Kościół jest wspólnotą mężczyzn i kobiet, którzy wierzą i głoszą Jezusa Chrystusa, ale pobudzani przez Ducha Świętego, a nie przez własny rozum. Tak, używa się rozumu, ale Duch przychodzi, aby go oświecić i poruszyć. Duch Święty każe nam wychodzić, przynagla nas do głoszenia wiary, by nas umocnić w wierze, pobudza by wyruszyć na misję, by odnaleźć to, kim jesteśmy. Dlatego Apostoł Paweł zaleca: *Ducha nie gaście* (1 Tes 5, 19). Módlmy się często do Ducha Świętego, przyzywajmy Go, prosimy Go każdego dnia, aby rozpałił w nas swoje światło. Czyńmy to przed każdym spotkaniem, aby stać się apostołami Jezusa wobec osób, które napotkamy. Ducha nie gaśmy we wspólnotach chrześcijańskich, ani też we wnętrzu każdego z nas.

Drodzy bracia i siostry, wychodźmy i zaczynajmy na nowo jako Kościół od Ducha Świętego. „Niewątpliwie ważne jest, że w planowaniu duszpasterskim wychodzimy od badań socjologicznych, analiz, listy trudności, zestawu oczekiwań i także narzekań. Trzeba to czynić, żeby mieć kon-

takt z rzeczywistością. Jednak o wiele ważniejsze jest, aby zacząć od doświadczeń Ducha Świętego: to jest prawdziwe wyjście. Trzeba zatem ich szukać, sporządzać ich listę, badać je, interpretować. Jest to podstawowa zasada, która w życiu duchowym nazywa się prymatem pociechy nad strapieniem. Najpierw jest Duch Święty, który pociesza, ożywia, oświeca, porusza; potem przyjdzie też strapienie, cierpienie, ciemność, ale zasadą regulującą w ciemności jest światło Ducha” (C. M. Martini, *Evangelizzare nella consolazione dello Spirito*, 1997). To jest zasada jak się zachować w rzeczach niezrozumiałych, w zamęciach, a także w sytuacjach mrocznych, to ważne. Spróbujmy postawić sobie pytanie, każdy z nas, czy otwieramy się na to światło, czy dajemy mu przestrzeń: czy przywołuję Du-

cha? Niech każdy odpowie sobie w swoim sercu. Ilu z nas modli się do Ducha Świętego? „Nie, Ojcze, modłę się do Matki Bożej, modłę się do świętych, modłę się do Jezusa, ale czasami, odmawiam Modlitwę Pańską, modłę się do Ojca” – „A Duch Święty? Nie modlisz się do Ducha Świętego, który jest tym, który porusza twoje serce, który prowadzi cię naprzód, daje pocieszenie, prowadzi naprzód w pragnieniu ewangelizacji, misji?”. Zostawiam was z tym pytaniem: czy modłę się do Ducha Świętego? Czy daję się kierować Temu, który zaprasza mnie, by nie zamykać się, ale by nieść Jezusa, dawać świadectwo prymatu Bożej pociechy nad strapieniem świata?

Niech Matka Boża, która dobrze to rozumiała sprawi, byśmy to zrozumieli. Dziękuję.

Watykan, 22 lutego 2023

„JEDNEGO SERCA”

Współcześnie zauważa się wzrostową tendencję indywidualizmu w świecie, wobec którego remedium może być Kościół. Papież Franciszek wielokrotnie w swoich dokumentach cytuje pewne przysłowie afrykańskie: jeśli chcesz iść szybko, idź sam, jeśli chcesz zajść daleko, idź razem. W ten sposób wyraża istotną myśl chrześcijańską, czyli wspólnotowość wyznawców jak i wzajemną odpowiedzialność i zachętę do grupowego celebrowania misterium wiary.

„Przebywali razem”

Nowy Testament wielokrotnie na swych stronicach uwypukla wartość wspólnoty wierzących. Bez wątpienia jest sporo scen, gdzie dochodzi do indywidualnego spotkania z Bogiem, jednakże konsekwencją każdej z nich jest podzielenie się radością z innymi. Po zwiastowaniu następuje nawiedzenie; po przebywaniu na pustyni, rozpoczęcie publicznej działalności; po złożeniu do grobu, objawienie się wielu. Tak też i scenie zesłania Ducha Świętego towarzyszy fakt, że uczniowie byli razem. Wymiar wspólnotowości to *novum* jakie niesie chrześcijaństwo, oczywiście wszelki kult zakłada grupę ludzi, ale to właśnie wyznawcy Chrystusa czują się (z założenie powinni) jako wielka rodzina, gdzie panuje wzajemna troska. W końcu nie na darmo w Piśmie Świętym zauważony jest jeden z lepszych środków ewangelizacji – przykład: „po-patrzcie jak się miłują”.

Wniosek z liturgii

Kiedy przypatrzymy się celebracjom liturgicznym, dostrzeżemy, że już same odpo-

wiedzi ludu w trakcie Mszy Świętej bądź nabożeństw, są w pierwszej osobie liczby mnogiej, czyli po prostu „my”. Wszelkie słowa wypowiedane w ten sposób zachęcają do tego, aby poczuć się jako jedna rodzina wierzących, w której odpowiedzi nie dotyczą wyłącznie obecnych w kościele, lecz wszystkich ochrzczonych.

A zatem, gdy wypowiada się „wznosimy je do Pana [serca]” nie myślimy tylko o sobie, lecz wyrażamy dyspozycyjność całego Kościoła. Innym aspektem jest oczywiście śpiew, który jest niejako spoiwem wszystkich obecnych, raz jeszcze trzeba to uwypuklić, tym razem dochodzi do zjednoczenia z chórami aniołów i świętych. Jest to pewne misterium, coś zadziwiającego, ale w podstawowej definicji liturgii już zawarta jest myśl przestrzeni bosko-ludzkiej.

Współczesny wymiar wspólnoty

Chociaż dziś jesteśmy bardzo daleko od wymiaru wspólnotowego napotykanego na kartach Nowego Testamentu, to jednak wciąż nieustannie zachowujemy tę część. Podstawowym wymiarem jest świadomość powszechności Kościoła, jednakże aby unaocnić ów fakt, konieczne jest świadome przynależenie do wspólnoty parafialnej, a dalej do mniejszych grup działających na jej terenie, w których można realizować siebie dla Kościoła. To zaangażowanie jest służbą w radości, gdyż z jednej strony wymaga to wysiłku, jednak przynosi odrobinę szczęścia, ponieważ czuje się dzięki temu zarazem przynależność do grupy mającej wspólny cel, a tym bardziej, że dochodzi do aktywizacji w niej.

Alumn Krzysztof Niemczyk

Warto przeczytać

1. J 2, 1-12; Dz 2, 1-13; Dz 2, 42-47; 1Kor 12;
2. KKK 897-900
3. G. Strzelczyk, *Po co Kościół*,
4. Paweł VI, *Ecclesiam suam*.

GLORIA IN EXCELSIS DEO

Po akcie pokuty następuje hymn „Chwała na wysokości Bogu” (po łac. *Gloria in excelsis Deo*). Jest to starochrześcijański hymn. Pierwsze zdanie to słowa aniołów, którzy wyśpiewali je wobec pastery zwiastując im radosną nowinę o narodzeniu Mesjasza w betlejemskiej grocie (Łk 2, 14). Śpiewaliśmy je w okresie Bożego Narodzenia w kolędzie. W ten sposób nawiązujemy do niezwykłego cudu wcielenia, od którego rozpoczęło się dzieło naszego zbawienia.

Dalsza część hymnu: „Chwalimy Cię. Błogosławimy Cię. Wielbimy Cię. Wysławiamy Cię. Dzięki Ci składamy” jest uwielbieniem Boga, który stał się barankiem ofiarnym i wziął na siebie wszystkie grzechy świata.

W trzeciej części, podobnie jak we wcześniejszym śpiewie *Kyrie eleison*, uznajemy, że potrzebujemy zbawienia i zmiłowania w Chrystusie: „zmiłuj się nad nami, ... przyjm błaganie nasze, ... zmiłuj się nad nami”.

Ostatnia część hymnu jest tak zwaną doksologią, czyli słowami chwały (gr. *doksa* – chwała, *logos* – słowo), uwielbieniem całej Trójcy Świętej: „Tylko Tyś Najwyższy, Jezu Chryste, z Duchem Świętym w chwale Boga Ojca”.

Gloria jest śpiewana lub odmawiana we wszystkie niedziele, poza okresem Adwentu i Wielkiego Postu, a także w uroczystości i święta. Ten obowiązek pochodzi od papieża Symmachusa (498-514), który „postanowił, żeby każdej niedzieli oraz w dzień narodzin dla nieba męczenników odma-

wiany był hymn *Gloria in excelsis*”. To że hymn nie występuje codziennie na Mszy, nie oznacza, że jest mało ważny. Przeciwnie – jest bardzo ważny i zarezerwowany tylko na najważniejsze Eucharystie.

Przy okazji hymnu chciałem wspomnieć o ukłonach.

„Ukłon wyraża uszanowanie i cześć oddawaną osobom lub ich wyobrażeniom. Rozróżnia się dwa rodzaje ukłonów: pochylenie głowy i pochylenie ciała.

A. Pochylenie głowy (rys. 1) czyni się, wymawiając razem imiona Trzech Osób Boskich, imię Jezusa, Najświętszej Maryi Panny i Świętego, na cześć którego sprawuje się Mszę.

B. Pochylenie ciała (rys. 2), czyli głęboki ukłon czyni się [...] w czasie wyznania wiary

na słowa: I za sprawą Ducha Świętego...” (OWMR 275).

W czasie Mszy momentów, kiedy wierni wypowiadają imię Jezusa lub Maryi i pochylają głowę nie jest dużo. Pierwszy raz w czasie modlitwy powszechnej mówimy: „Przeto błagam Najświętszą Maryję Pannę, zawsze dziewicę”. Drugi raz właśnie w czasie hymnu *Gloria*: „Panie, Synu Jednorodzony, Jezu Chryste”. Trzeci raz w wyznaniu wiary.

Ukłony umożliwiają włączenie naszego ciała do modlitwy. Dla mnie ukłony, oprócz oddania czci, są także sprawdzianem, czy moje myśli podążają za tym, co wypowiadam. Jeśli nie pochylę głowy, to znaczy byłem gdzieś daleko od tego, co się dzieje w czasie Eucharystii.

Grzegorz Kowalewski

Rys. 1. Pochylenie głowy

Rys. 2. Pochylenie ciała

ZDRAJCY?

Zdrada – świadome złamanie danego słowa, umowy, przysięgi. Jest to też działanie przeciwko normom i wartościom, przyjętym wcześniej przez jednostkę lub większość, zaparcie się ich lub ich negacja. Człowiek dopuszczający się zdrady określany jest mianem zdrajcy. Dopuszczenie się zdrady może dotyczyć poszczególnych osób lub całej społeczności, wobec których zdrajca miał zobowiązania lub ponosi za nie odpowiedzialność. Zdrada jest skutkiem podjęcia własnej decyzji. Czy jest to wolny wybór? Przyczyną zdrady może być lęk przed zagrożeniem, uznanie, że własna decyzja (mająca znamiona zdrady) okaże się w przyszłości rozsądną, słuszną, korzystną, nie tylko dla osoby, która ją podjęła. Zdradza się też dla korzyści osobistych (pieniądze, stanowisko, kariera). W różnych kulturach, religiach i systemach prawnych zdrada jest czynem moralnie złym, za który ponosi się (lub powinno) karę. W tym momencie pojawia się problem natury moralnej, psychologicznej, prawnej. Ocena. To, co dla jednych jest zdradą, dla drugich niekonieczne. Wpływ mają uwarunkowania historyczne, polityczne, społeczne, finansowe.

Z takim postępowaniem zetknęliśmy się, stykamy i będziemy stykać. O sytuacjach dotyczących pojedynczych osób wiedzimy tylko one i ewentualnie jeszcze kilka osób. W historiografii funkcjonuje wiele postaci określanych jako zdrajcy. Nie ma jednak jednej historii (jako obiektywnego opisu przeszłości), są tylko fakty. Oceniają obserwatorzy wydarzeń, czyli historycy, politycy, społeczeństwa. Komu przyznać rację? Wszystko zależy od wyznawanych ideologii, uznawanej hierarchii wartości moralnych, światopoglądu, sympatii politycznych, okoliczności zewnętrznych wewnętrznych.

Czy byli zdrajcami?

Targowica

W 1791 r. w celu wzmocnienia państwa i naprawy ustroju politycznego uchwalono Konstytucję 3 maja, która zlikwidowała podstawowe przywileje szlachty, jak wybór króla, *liberum veto*, a najbiedniejszej szlachcie odebrała prawo głosu. Stało się to wbrew woli części szlachty. Według prawa szlachta miała prawo do zbrojnego oporu, w wypadku gdy

ich prawa były zagrożone. Dlatego zawiązała się konfederacja (związek zbrojny) targowicka. Jej przywódcy poprosili Rosję o pomoc, która ochoczo na to przystała i po krótkiej wojnie przywrócono stary ustrój polityczny. Należy zaznaczyć, że Rosja była gwarantem ustroju I RP. Wszystko było więc wg targowiczian zgodne z prawem. Mimo to określa się ich mianem zdrajców, ponieważ dla prywatnych interesów poświęcili dobro wspólne, w tym państwa.

Powstanie listopadowe

Gdy w 1830 r. w Warszawie spiskowcy wywołali powstanie, niektórzy polscy generałowie potępili je. Uważali, że zbrojne wystąpienie jest szaleństwem, nie ma sensu i pogrzebie autonomię Królestwa Polskiego (podobnie myślało wielu polskich polityków tego czasu). Sześciu z nich zginęło z rąk powstańców. Nazwiska ich umieszczono na wzniesionym w 1841 z rozkazu cara obelisku (w pobliżu dzisiejszego Grobu Nieznanego Żołnierza), upamiętniającym „Polaków wiernych swemu Monarsze”. Powstanie upadło, wprowadzono

stan wojenny, a autonomia została zlikwidowana.

Płk. Zygmunt Berling

Był ochotnikiem Legionów Polskich z okresu I wojny światowej. Po dostaniu się do niewoli radzieckiej w 1939 r. poszedł na współpracę z NKWD. Uniknął w ten sposób losu innych zabitych w Katyniu. Zadeklarował chęć walki przeciwko III Rzeszy u boku Armii Czerwonej, a w przyszłości włączenia Polski do ZSRR jako republiki sowieckiej. Po utworzeniu Armii Polskiej w ZSRR w 1941 r. był szefem sztabu 5 Dywizji Piechoty. Po wyjściu armii z „nieludzkiej ziemi” pozostał w ZSRR, co zostało uznane za dezercję. Wojskowy Sąd Polowy skazał go na śmierć za to, że zbiegł z armii polskiej, aby wstąpić do armii państwa, którego celem jest pozbawienie Polski niepodległości. Wyroku jednak nie zatwierdził Naczelnny Wódz gen. K. Sosnkowski. Berling stworzył później armię, do której trafili Polacy, którzy nie zdążyli do armii Andersa. Po latach gen. Anders na pytanie, czy chciałby porozmawiać z Berlingiem

odpowiedział, że „nie ma zwyczajnie rozmawiać ze szmatami”.

Emilia Malessa

Kapitan Armii Krajowej, szef działu łączności zagranicznej podczas okupacji. Po wojnie członek I Zarządu Głównego Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość”. W 1945 r. zakończyła działalność konspiracyjną. Została jednak aresztowana przez nowe, komunistyczne władze. Ujawniła członków zarządu WiN. Zrobiła to, bo uwierzyła w słowo J. Różańskiego, szefa Departamentu Śledczego Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego, że żadna z ujawnionych osób nie będzie aresztowana i osądzona. Różański nie dotrzymał słowa. Nastąpiły prześladowania ujawnionych, a Malessa została skazana na 2 lata. Ułaskawiona przez Bieruta, na wolności domagała się dotrzymania umowy i uwolnienia ujawnionych przez nią żołnierzy podziemia. Została odrzucona i była bojkotowana przez część środowiska byłych żołnierzy AK. Ostatecznie popełniła samobójstwo.

Jan III Sobieski

Polski król od 1674 r. – Jan

III Sobieski – „pogromca Turków”, na początku najazdu („potopu”) szwedzkiego, wraz

z częścią szlachty poddał się pod protekcję króla szwedzkiego Karola X Gustawa i złożył mu przysięgę wierności. Zrobił to jako jeden z pierwszych i służył najeźdźcy dłużej niż większość. Uczestniczył ponadto w buntowaniu armii i przeciąganiu jej na stronę Szwedów. Dopiero po roku (w 1656) opuścił szeregi szwedzkie i przeszedł pod komendę hetmana Czarnieckiego, walczącego przeciwko Szwedom.

Henryk Dąbrowski

Bohater polskiego hymnu narodowego, generał Jan Henryk Dąbrowski początkowo służył jako podchorąży w armii saskiej. Brał udział w manewrach armii pruskiej, a następnie rosyjskiej. Działo się to już po I rozbiore. W 1792 r. przeszedł do wojska polskiego. Złożył przysięgę na wierność konfederacji targowickiej. Po II rozbiore uznany za kolaboranta, nie był dopuszczony do konspiracji. W czasie powstania kościuszkowskiego wstąpił się obroną Warszawy i walkami z wojskami pruskimi na terenie Wielkopolski. Po III rozbiore organizował na ziemi włoskiej polskie legiony walczące u boku Napoleona.

Stanisław August Poniatowski

Król Stanisław August Poniatowski – zwolennik reform mających wzmocnić państwo, ostatecznie nie widząc szans na zmiany, przystąpił do obozu ich przeciwników, czyli wspomnianej już konfederacji targowickiej, której przywódca **Franciszek Branicki** nie podpisał żadnego traktatu rozbiorowego, a jest symbolem zdrady narodowej. Inny przywódca konfederatów **Seweryn Rzewuski** po II rozbiore, na znak protestu, wyjechał z kraju. Trzeci przywódca – **Szczęśny Potocki** wyjechał do Rosji i zadeklarował swoją lojalność dla tego państwa. Po-

prosił carycę o zgodę na wstąpienie do armii rosyjskiej i uznanie go Rosjaninem, a następnie został odznaczony najwyższą rosyjską rangą generałską. **Generał Józef Zajaczek**, konfederata barski, walczył po stronie Turcji przeciwko Rosji – przez chwilę Naczelnym Wódcą insurekcji kościuszkowskiej, odznaczony orderem Virtuti Militari, generał armii napoleońskiej i dowódca polskiego korpusu w tejże armii. Jego nazwisko uwieczniono na Łuku Triumfalnym w Paryżu, stracił nogę w walkach przeciwko Rosji. Za zasługi, obdarowany przez Napoleona majątkami ziemskimi w okolicach Kalisza. Po klęsce Napoleona mianowany przez cara generałem piechoty i pierwszym namiestnikiem Królestwa Polskiego, który to urząd sprawował w latach 1815-1826, przy czym cechował się uległością wobec władz rosyjskich. W uznaniu tych zasług otrzymał od cara tytuł książe.

Aleksander Wielopolski

W czasie Powstania Listopadowego, będąc posłem sejmu Królestwa Polskiego, głosował w 1831 r. za detronizacją cara Mikołaja I, jako władcy Królestwa Polskiego. W latach sześćdziesiątych XIX w. został z przyzwolenia rosyjskiego, naczelnikiem rządu cywilnego Królestwa Polskiego. Repolonizował urzędy, reformował oświatę, oczynszował chłopów, Żydzi zostali równouprawnieni. W pamięci jednak pozostał jako ten, który chcąc zapobiec wybuchowi kolejnego powstania, zarządził w 1863 „brankę”, czyli przymusowy pobór młodzieży do armii rosyjskiej, chcąc w ten sposób osłabić siły spiskowców.

Aby oceniać należy mieć argumenty oraz wiedzę.

PZ

ŚWIĘTYMI BĄDZCIE

KĄCIK NIE TYLKO DLA DZIECI

O Wandzie, która zapadła w uzdrawiający sen

Sługa Boża Wanda Malczewska (1822-1896)

Znasz powiedzenie, że sen, to zdrowie? Jednak sen, w jaki zapadła Wanda, wcale nie był takim zwyczajnym snem. Miała wtedy czterdzieści kilka lat i była śmiertelnie chora. Kiedy po przyjęciu Komunii Świętej zasnęła dziwnie głębokim snem, nawet lekarz, dr Kulski, nie wierzył, że się obudzi. Jakże był więc zdumiony, gdy nazajutrz ujrzał Wandę... całkiem zdrową. „To wyzdrowienie tylko cudowi przypisać można” – stwierdził w osłupieniu.

To, że Wanda żyła zawsze w wielkiej przyjaźni z Bogiem nie było dla nikogo tajemnicą. Już jako mała dziewczynka zaskakiwała wszystkich wyjątkowym rozumieniem prawd wiary. Pierwszą Komunię Świętą pozwolono jej przyjąć, gdy miała zaledwie osiem lat.

Jezus kształtował serce Wandy, a ona pragnęła go naśladować. Stało się to możliwe, kiedy opuściła Radom i zamieszkała u krewnych w Klimontowie niedaleko Sandomierza. Wykształcona i delikatna panna z miasta biegła odtąd po wyboistych drogach do wiejskich chałup. Roznosiła jedzenie, odzież i lekarstwa, a dr Frydrych, od którego otrzymywała leki, nie mógł się nadziwić słysząc, jakich to cudownych uzdrowień dokonywała we wsi.

Kiedy wybuchło powstanie styczniowe Wanda przeniosła się do Krakowa. Już wkrótce

stała na czele największej w kraju placówki zaopatrującej powstańców w żywność, schronienie i pomoc lekarską.

Zadziwiała energią, ofiarnością i odwagą, ale także... darami nadprzyrodzonymi, którymi Bóg obdarza jedynie wybranych. Widziała na przykład na sposób mistyczny, czyli duchowy, mękę Jezusa. Otrzymała także dar prorocтва. Pewnego razu ukazała się jej Najświętsza Panna i ostrzegła, że Polska także po odzyskaniu niepodległości będzie miała wrogów. Że będą oni walczyć z wiarą katolicką, usuwać krzyże ze szkoły i szerzyć bezbożnictwo. Powiedziała: *Jeżeli naród uwierzy temu i pozbędzie się wiary, straci przywróconą Ojczyznę. Nauka bez wiary nie zrodzi świętych, ani bohaterów narodowych. Zro-*

dzi szkodników. Módl się o chrześcijańską szkołę.

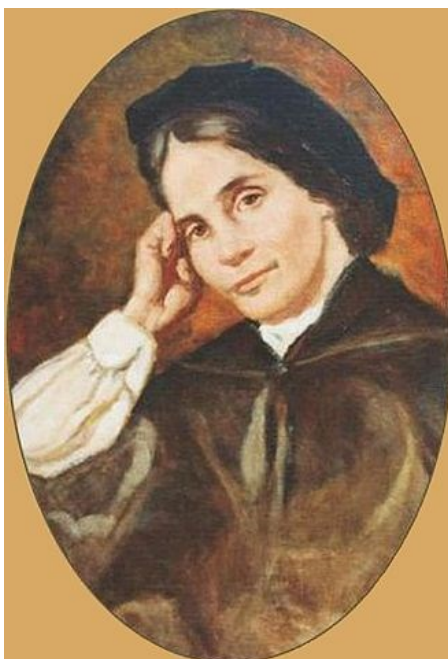
Dzieła, jakie podejmowała Wanda, a także widzenia, które zdarzały się jej nawet w obecności wielu osób, zainteresowały niebawem... carską policję. Ona to, „słyszając o nadzwyczajnych rzeczach, przychodziła do dworu i pilnie pannę Wandę śledziła”.

Życie Wandy było nieustanną pracą. Nie założyła rodziny. Nie wstąpiła do klasztoru. Oddała się całkowicie do dyspozycji Boga i wszędzie, gdzie ją postawił, wiernie Mu służyła.

Być blisko Boga... Czy wyobrażasz sobie, jak wspaniała może być ta bliskość już tu, na ziemi? Wanda nie doczekała się wolnej Polski, ale Matka Boża pozwoliła jej poznać przyszłe losy Ojczyzny.

W święto Wniebowzięcia objawiła jej, że dzień ten stanie się świętem narodowym, bo – jak powiedziała – „w tym dniu odniesiecie świetne zwycięstwo nad wrogiem”. I rzeczywiście. Dzień 15 sierpnia, na pamiątkę zwycięstwa Polaków nad bolszewikami w Bitwie Warszawskiej pod Radzyminem w 1920 roku, stał się... świętem państwowym Wojska Polskiego.

*Opowiadanie pochodzi z książki
Ewy Skarżyńskiej,
i Pawła Kołodziejskiego
„O polskich świętych dzieciom”*

ZADANIE LUTOWE

Tak szybko mija czas. Dopiero były Święta, a już za nami są ferie zimowe. Zaczął się nowy miesiąc, który najpełniej przedstawia nam uroki zimy. Dziś główne hasło jest starym przysłowiem. Aby je odgadnąć wpisz do diagramu nazwy odzieży, dopasowując długość wyrazów do liczby okienek. Następnie w pionie odczytaj litery z zacienionych okienek, zapisz i podziel je na wyrazy. Powodzenia!

opr. Grażyna Graczyk-Zołotajkin, Elżbieta Hoffmann-Guzik

Wyrazy 4-literowe:

- dres
- szal

Wyrazy 5-literowe:

- beret
- botki
- futro
- getry
- palto

Wyrazy 6-literowe:

- czapka
- kozaki
- kurtka
- suknia

Wyrazy 7-literowe:

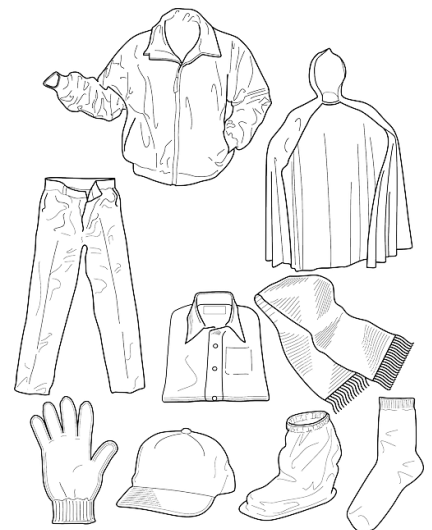
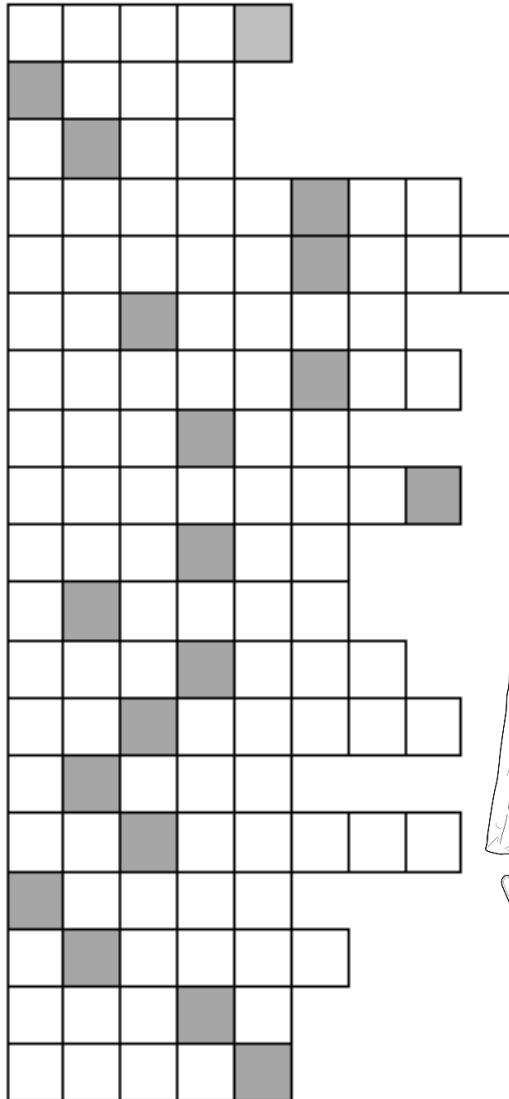
- kalosze
- spodnie

Wyrazy 8-literowe:

- kapelusz
- legginsy
- rajstopy
- rękawice
- spódnica

Wyrazy 9-literowe:

- skarpetki

Rozwiązanie zadania – hasło – należy napisać na kuponie i do 16 lutego wrzucić do skrzynki. Skrzynka na rozwiązanie będzie wystawiona na stoliku po Mszy Świętej na godzinę 11⁰⁰ a w innym terminie w zakrystii. Można także wysłać rozwiązanie na adres redakcji: **gazetka-dla-wszystkich(at)wp.pl** umieszczając w temacie *Zadanie lutowe* (termin: piątek, 16 lutego).

Losowanie nagród w niedzielę 18 lutego, po Mszy Świętej na godzinę 11⁰⁰.

KUPON – Zadanie lutowe

.....
imię i nazwisko dziecka, wiek

.....
hasło

I N T E N C J E M S Z A L N E

1 lutego, czwartek

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 1 gregorianka
18⁰⁰ + Janina Balcerzak (od rodziny z Piotrowic)

2 lutego, piątek – święto Ofiarowania Pańskiego (MB Gromniczej)

9⁰⁰ + Maria – 27 rocznica śmierci; + Stanisław (m), Ząbek; ++ z Rodziny
17⁰⁰ + Krystyna Paździor – 2 gregorianka
18⁰⁰ W intencji Róż Żywego Różańca
20⁰⁰ + Artur Ząbek – 2 rocznica śmierci; ++ z Rodziny

Nabożeństwo Wynagradzające
Pierwszych Sobót Miesiąca
3 lutego, o godz. 8⁰⁰

3 lutego, sobota – wspomnienie św. Błażeja, biskupa i męczennika

9⁰⁰ ++ Robert, Joanna Chada; ++ z rodzin Chada i Machoń
18⁰⁰ + Krystyna Paździor – 3 gregorianka

4 lutego, 5 niedziela w ciągu roku

8⁰⁰ O zdrowie i Boże błogosławieństwo dla Stefana Kieblesz z okazji urodzin
9⁰⁰ + Franciszek (m) Południak – 30 rocznica śmierci; ++ Helena, Eugeniusz Południak
10⁰⁰ Msza święta zbiorowa
11⁰⁰ + Franciszka (f) Martynek – 27 rocznica śmierci; + Ludwik (m) Martynek; + Alicja Milewicz;
+ Kazimierz Mora; ++ z rodziny Bojanowskich
12⁰⁰ W intencji Parafian
19⁰⁰ + Krystyna Paździor – 4 gregorianka
20⁰⁰ O Boże błogosławieństwo dla Tymona Jeziorek z okazji 1 rocznicy urodzin

5 lutego, poniedziałek – wspomnienie św. Agaty, dziewicy i męczennicy

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 5 gregorianka
18⁰⁰ + Tomasz Bugaj

6 lutego, wtorek – wspomnienie św. Męczenników Pawła Miki i Towarzyszy

9⁰⁰ ++ Kazimiera, Bronisław (m) Mazur
18⁰⁰ + Krystyna Paździor – 6 gregorianka

7 lutego, środa

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 7 gregorianka
18⁰⁰ Nowenna do NMP Nieustającej Pomocy

8 lutego, czwartek

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 8 gregorianka
18⁰⁰ O zdrowie dla Ewy i Agnieszki

9 lutego, piątek

9⁰⁰ + Anna Czapla
18⁰⁰ + Krystyna Paździor – 9 gregorianka

10 lutego, sobota – wspomnienie św. Scholastyki, dziewicy

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 10 gregorianka
18⁰⁰ Za dusze w czyśćcu cierpiące

11 lutego, 6 niedziela w ciągu roku – Światowy Dzień Chorego

8⁰⁰ ++ Agnieszka, Piotr, Małgorzata, Klaudia, Sandra, Piotruś – 28 rocznica śmierci
9⁰⁰ ++ Helena, Franciszek (m) Południak
10⁰⁰ Msza święta zbiorowa
11⁰⁰ + Tadeusz Abramowski – 25 rocznica śmierci
12⁰⁰ Za Chorych
19⁰⁰ + Marian Chojnowski – 15 rocznica śmierci
20⁰⁰ + Krystyna Paździor – 11 gregorianka

12 lutego, poniedziałek

9⁰⁰ + Feliks Skoczek – 1 miesiąc po pogrzebie
18⁰⁰ + Krystyna Paździor – 12 gregorianka

13 lutego, wtorek

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 13 gregorianka
18⁰⁰ + Edward Żuczek – 31 rocznica śmierci; ++ z rodziny Żuczków

14 lutego, Środa Popielcowa – Kwartalny dzień modlitw o ducha pokuty

9⁰⁰ ++ Czesława (f), Roman Skowron
17⁰⁰ ++ Karol, Maria Łanda; + Stefania Chowaniec; ++ z tych rodzin
18⁰⁰ + Krystyna Paździor – 14 gregorianka
20⁰⁰

15 lutego, czwartek – Kwartalny dzień modlitw o ducha pokuty

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 15 gregorianka
18⁰⁰ ++ Aniela, Bolesław (m), Ryszard; ++ z rodziny Rogaczewskich

16 lutego, piątek – Kwartalny dzień modlitw o ducha pokuty

9⁰⁰ + Stanisław (m) Bednarczuk
18⁰⁰ + Krystyna Paździor – 16 gregorianka

Nabożeństwo
ku czci św. Wawrzyńca
10 lutego

11 lutego rozpoczyna się **Tydzień Modlitw o Trzeźwość Narodu**. Zachęcamy w tym czasie, aby wynagrodzić Bogu za grzechy popełnione w czasie karnawału a w czasie Wielkiego Postu podjąć postanowienie abstynencji.

17 lutego, sobota – Kwartalny dzień modlitw o ducha pokuty

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 17 gregorianka

18⁰⁰ ++ Stefania, Józef (m) Chrobak

18 lutego, 1 niedziela Wielkiego Postu

8⁰⁰ ++ Józef (m), Franciszka (f), Stanisław (m) Łężny

9⁰⁰ + Jerzy Czop – 4 rocznica śmierci

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ ++ Aniela, Antoni – w rocznicę śmierci; ++ z rodzin Kowalczyk, Skotnickich, Majtyka, Skonieczka i Bródka

12⁰⁰ O Boże błogosławieństwo i potrzebne łaski dla Zuzanny w 15. rocznicę urodzin

19⁰⁰ + Krystyna Paździor – 18 gregorianka

20⁰⁰

19 lutego, poniedziałek

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 19 gregorianka

18⁰⁰

20 lutego, wtorek

9⁰⁰

18⁰⁰ + Krystyna Paździor – 20 gregorianka

21 lutego, środa

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 21 gregorianka

18⁰⁰ Nowenna do NMP Nieustającej Pomocy

22 lutego, czwartek – święto Katedry św. Piotra Apostoła

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 22 gregorianka

18⁰⁰

23 lutego, piątek – wspomnienie św. Polikarpa, biskupa i męczennika

9⁰⁰ + Zenon Graczyk; ++ Luba, Waclaw (m), Kamińscy; + Alla Boyko

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 23 gregorianka

24 lutego, sobota

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 24 gregorianka

18⁰⁰ + Elżbieta Pawłowska – 1 rocznica śmierci

25 lutego, 2 niedziela Wielkiego Postu – Ad gentes

8⁰⁰ ++ Maria, Rozalia Litwin

9⁰⁰ +Tadeusz Świętochowski; ++ Zofia, Roman, Kazimierz Mączka

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ W intencji Dawida w rocznicę urodzin z prośbą o opiekę i błogosławieństwo

12⁰⁰ W intencji Parafian

19⁰⁰ + Krystyna Paździor – 25 gregorianka

20⁰⁰ + Władysław (m) Stachowicz; ++ Józefa (f), Józef (m), Jan, Genowefa, Maria Stachowicz; ++ Franciszek, Marianna, Julia Żebrowscy

26 lutego, poniedziałek

9⁰⁰ + Elżbieta Pawlak

18⁰⁰ + Krystyna Paździor – 26 gregorianka

27 lutego, wtorek

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 27 gregorianka

18⁰⁰

28 lutego, środa

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 28 gregorianka

18⁰⁰ Nowenna do NMP Nieustającej Pomocy

29 lutego, czwartek

9⁰⁰ + Krystyna Paździor – 29 gregorianka

18⁰⁰ + Feliks Bednarek

14 LUTEGO – ŚRODA POPIELCOWA

W tym dniu rozpoczyna się Wielki Post, czyli okres czterdziestodniowego przygotowania do Wielkanocy. W tym dniu, wszystkich wiernych, którzy ukończyli 14 rok życia obowiązuje wstrzeżność od pokarmów mięsnych. Natomiast wiernych od ukończenia 18 roku życia do rozpoczęcia 60 roku życia obowiązuje dodatkowo post, polegający na ograniczeniu się do spożycia jednego posiłku do syta i dwóch niepełnych.

Na każdej Mszy św. będzie w tym dniu posypanie głów popiołem.

Zachęcamy także do udziału wiernych w nabożeństwach wielkopostnych – gorzkich żalach i drodze krzyżowej. Za pobożny udział w tych nabożeństwach można uzyskać odpust zupełny pod zwykłymi warunkami.

Intencja Apostolstwa Modlitwy i Żywego Różańca w lutym

Za chorych terminalnie

Módlmy się, aby chorzy w terminalnej fazie swojego życia oraz ich rodziny otrzymywali zawsze niezbędną opiekę i wsparcie, zarówno pod względem medycznym, jak i ludzkim.

Kancelaria parafialna czynna w poniedziałki 16⁰⁰-17⁰⁰ oraz w soboty 9⁰⁰-10⁰⁰, w sprawach pilnych – po Mszy Świętej.

Gazeta parafialna do użytku wewnętrznego. Redaguje zespół pod kierunkiem ks. Proboszcza.

Parafia Rzymskokatolicka
pw. św. Wawrzyńca
we Wrocławiu-Żernikach,
ul. Żernicka 249, 54-510 Wrocław

Ks. Proboszcz tel. 602-22-32-22
parafiazerniki(at)op.pl
www.zerniki.archidiecezja.wroc.pl

konto bankowe Parafii
32 1500 1793 1217 9006 0637 0000
Wpłaty z dopiskiem:
„Ofiara na Kościół”

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i korekty tekstów oraz zmiany ich tytułów.

Kontakt z redakcją:
gazetka-dla-wszystkich(at)wp.pl

Okładka – Wikipedia, Domena publiczna

KRONIKA PARAFIALNA

W ostatnim miesiącu do wspólnoty parafialnej, przez **sakrament Chrztu świętego** zostały przyjęte dzieci:

- Natan Kwiatkowski
- Krystian Jan Van Schendel

W ostatnim miesiącu **zmarli:**

- + Czesław Szydłowski
- + Benedykt Niciński
- + Zenon Skibiński

Módlmy się
o Niebo dla Nich

Dzień Chorego Nowenna do NMP z Lourdes

Zapraszamy na wspólną modlitwę – Nowenna do NMP z Lourdes będzie odmawiana codziennie po Mszy św. porannej od 2 do 10 lutego.

11 lutego – Msza św. z udzieleniem sakramentu namaszczenia chorych o godz. 12⁰⁰.

Przygotowanie do ślubu

Katechezy przedślubne odbywają się w parafii św. Jadwigi Śląskiej w Leśnicy, ul. Wolska 6.

Pierwsze spotkanie – 3 lutego 2024 – rozpocznie się Mszą św. o godz. 18⁰⁰.

Następne cykle spotkań rozpoczną się 6 kwietnia oraz 21 września (każdy cykl to 8 spotkań).

Szczegóły na stronie parafii św. Jadwigi:

<https://lesnica.wroclaw.pl/malzenstwo/>